

Lukšić, Luciano. 2012. "La révolution dévore ses enfants!"

<http://www.h-alter.org/vijesti/hrvatska/la-revolution-devore-ses-enfants - 22.11.2012.>

Hrvatskoj političkoj kasti uspjeh će izvršiti genocid nad vlastitim narodom. Jer politička je kasta koja vodi hrvatski narod u posljednja dva desetljeća svake godine uspjela smanjiti broj stanovnika RH za po jednu Srebrenicu, no za taj zločin neće ni jedan političar biti niti suđen (po "zapovjednoj odgovornosti") niti osuđen.

Anamneza hrvatske krize

Büchnerova usporedba mitologijske slike o **Kronu** koji jede vlastitu djecu metaforom "revolucija proždire vlastitu djecu" ("die Revolution ist wie Saturn, sie frißt ihre eignen Kinder", *Dantonova smrt*) postala je općim mjestom koje se ponavlja nakon svake revolucije.

Za potrebe ovoga teksta pretpostavit ćemo da revoluciju podiže obespravljani, očajni i izbezumljeni narod radi uspostavljanja vlastitoga suvereniteta a protiv represivne vlasti, dok kontrarevoluciju hladnokrvno organiziraju i proračunato provode predstavnici političke i financijske oligarhije protiv narodnoga suvereniteta.

Nijedna kontrarevolucija nije imala tako umnog dramaturga koji bi jezgrovito izrazio njezine golim okom vidljive posljedice te se, kao što često biva, ono bjelodano i očigledno tumači kao nešto neizbježno, nezaobilazno, sudbonosno, a ne kao rezultat čovjekova bezumnoga djelovanja. Neoliberalno-nacionalističke kontrarevolucije iz 20. stoljeća u Španjolskoj, Sovjetskome Savezu, kao i one u Srbiji i Hrvatskoj bile *suvolens nolens* genocidnog karaktera u odnosu na vlastite narode. Dok su sedamdesetih i osamdesetih godina prošloga stoljeća, u vrijeme samoupravnoga socijalizma, i Hrvatska (kojoj je broj stanovnika tada godišnje rastao za oko 20 000, dok danas pada za oko 10 000!) i Srbija bilježile pozitivan prirodni prirast stanovništva od 2 odnosno 3 promila. Prema tadašnjim bi projekcijama Hrvatska danas trebala imati 5 milijuna stanovnika, a Srbija (bez Kosova) više od 8 milijuna. No tijekom devedesetih su se godina prošloga stoljeća trendovi drastično promijenili. U Srbiji je 1980. godine rođeno skoro 110 000 djece, 2011. godine 65 600 (pad od oko 40 posto), a u Hrvatskoj je 1980. godine rođeno 68 000 djece a 2011. godine 44 000 (pad od oko 35 posto).

Od početka liberalno-nacionalističke kontrarevolucije krajem osamdesetih najviše je stanovnika izgubila Estonija - čak 18 posto stanovništva, Srbija više od 300 000 stanovnika (**Latinka**

Perović nedavno je o srpskoj naciji izjavila: "U istoriji važi za normalnu pojavu da pojedini narodi nestaju."), a Hrvatska je od 1991. do 2011. samo kroz prirodno smanjenje broja stanovnika izgubila čak 165 097 osoba. U sljedećim desetljećima ta će se tendencija ubrzano povećavati, jer će se udio mladih ljudi smanjivati (u pedesetim godinama prošloga stoljeća prosjek je starosti stanovništva Hrvatske bio tridesetak godina, a danas se približio četrdeset i petoj godini!), a udio starijih povećavati (što značajno poskupljuje socijalni i zdravstveni sustav) te će samo slijedom prirodnoga odljeva do kraja ovoga stoljeća nestati oko milijun stanovnika, dok će nekoliko stotina tisuća emigrirati iz ekonomskih razloga.

Ovdje nije riječ o "rodoljubnim zanovijetanjima" već o racionalnom pristupu rastućoj demografskoj metastazi zbog dvaju bitnih razloga, od kojih je *prvi* održanje sve skupljega društvenoga sustava međugeneracijske solidarnosti kroz financiranje zdravstvenog sustava i mirovinskih fondova, u kojemu sustavu osnovica piramide (onih koji uplaćuju) treba biti šira od vrha (onih koji troše). Drugi je što će, zbog potrebe održanja radno intenzivnih, slabo plaćenih, ali za RH nezamjenjivih gospodarskih djelatnosti, kao što su turizam, promet, graditeljstvo, prerađivačka industrija i poljoprivreda biti potrebno uvesti na stotine tisuća mladih radnika koji će dramatično promijeniti demografsku sliku Hrvatske.

Neoliberalno-nacionalistička kontrarevolucija najočiglednije se odražava na trima područjima društvenoga života, koji ne samo da se često isprepliću i preklapaju, već odluke o jednom neposredno (različitim intenzitetom) utječu na sve druge te ih je nemoguće potpuno razlučiti - riječ je o ekonomsko-financijskome, političko-pravnome i socijalno-radnome području. Značajno utječe i na druge aspekte društvenoga života, kao što su znanost, obrazovanje, kultura i zdravstvo, no u njihovu se analizu u ovome tekstu neću upuštati, nego je tek usput naznačiti.

Utjecaj na ekonomsko - financijsku sferu

Neoliberalno-nacionalističke kontrarevolucije vode čvrste sprege finansijsko-poslovne, političke, vojno-policijske i Crkvene oligarhije, tako što kroz zakonodavstvo, te političke-pravne i policijsko-obavještajne korupcijsko-nepotističke mreže u potpunosti ovladavaju finansijskim i gospodarskim procesima, što u vrlo kratko vrijeme dovodi do ogromnog prelijevanja nacionalnog bogatstva iz ruku osiromašene većine stanovništva koje živi isključivo od svoga rada, u džepove manjinske (do 5 posto stanovništva) vladajuće Kaste koja uživa samozvani, nedodirljivi, privilegirani (od latinskoga *privilegium*, što će reći *posebno pravo dodijeljeno pojedincima*) status. Takva tvorevina parazitski iscrpljuje vlastiti narod, pretvarajući ga u kolektivnog zombija koji se više ne može reproducirati, već samo vegetirati sve do polaganog ali potpunog izumiranja. Bitno je obilježje Kaste da njeni prihodi ne ovise o radu, znanju ili bilo kakvim sposobnostima, već isključivo o statusu, o društvenome položaju, te se, ne bi li to prikrija, kiti izmišljenim aureolama svetosti, mitolojskim nacionalnim simbolima, vjerskim, političkim, policijskim, sigurnosnim, vojnim, braniteljskim i inim zaslugama, po kojima postaju nedodirljivom, a svaki se pokušaj revizije njihovih povlastica proglašava blasfemijom na koju se odgovara prijetnjama državnim udarom, uvođenjem policijsko-vojne diktature potpomognute i javno prizivane od strane crkvene klerofašističke sljedbe.

Ideologija ekonomskoga neoliberalizma tvrdi da se rješavanjem ekonomskih problema gotovo automatski rješavaju svi ostali društveni problemi, te da stoga treba smanjiti na minimum utjecaj države na tržištu kapitala, roba i rada, kako bi tržište svojom "nevidljivom rukom" vrlo brzo pokrenulo gospodarstvo, podiglo proizvodnju, zaposlenost, BDP, izvoz,... Nedjelotvornost te sulude ideologije navela je i jednoga torijevca, lorda **Michaela Heseltinea**, na "eksplozivnu kritiku vladine ekonomske politike" (*The Guardian*, 31.10.2012.) kojom odbacuje deregulaciju kao jedini put k rastu te zahtijeva koherentnu, državno upravljaju, industrijsku strategiju!

Ideolozi ekonomskoga neoliberalizma namjerno previđaju povijesne činjenice poput one da slobodno tržište nije nikada postojalo, niti je moguće, te najradije prešućuju katastrofalne posljedice vlastite ideologije, kakvima smo svjedočili na gotovo svim kontinentima od velike burzovne i finansijske krize 1929. godine, preko brojnih nacionalnih bankrota krajem prošloga stoljeća (u Indoneziji, Argentini, Tajlandu, Južnoj Koreji, Rusiji), sve do današnje klimave eurozone koju treba spašavati od urušavanja golemim državnim intervencijama, jednako kao što je američka administracija 2008/9. spašavala banke i automobilsku industriju od bankrota enormnom količinom državnoga novca, dakle novcem poreznih obveznika. Pri čemu su si bankrotirani bankarski CEO-i dijelili bonuse u stotinama milijuna dolara dobivenih od poreznih obveznika, a ne zarađenih na prilagođenom "slobodnom tržištu". U intervjuu *Bloombergu* istaknuti američki ekonomist **Nouriel Roubini**, koji je 2006. godine točno predvidio nadolazeću finansijsku krizu, kaže: "Bankari su pohlepni, a takvi su već tisuću godina. Kriminalno ponašanje treba zakonski kažnjavati... Ništa se nije promijenilo od finansijske krize. Motiv banaka je prijevara - činjenje nelegalnih i nemoralnih stvari." Isto potvrđuje i skandal koji je buknuo u Ujedinjenome Kraljevstvu početkom ljeta 2011. godine, a zbog otimanja stotina milijarda funti mirovinskim fondovima i ostalim velikim ulagačima putem dugogodišnjeg dogovornog (čime su sami barjaktari slobodnoga tržišta iskrivili odnosno ukinuli utjecaj njegove "nevidljive ruke") smanjenja međubankarskih kamatnih stopa - Libora između *Barclaysa* i ostalih moćnih britanskih banaka. S tog "slobodnog tržišta", iz Banke za međunarodna poravnanja iz Basela, stiže i informacija da je vrijednost finansijskih derivata-izvedenica krajem 2010. godine iznosila 600 000 milijarda dolara, što je vrijednost deset puta veća od cjelokupnoga svjetskoga BDP-a! Taj prenapuhani finansijski balon svakoga trena može prsnuti.

Čak ni vrhunske teorijske analize i rasprave vrijedne Nobelove nagrade za ekonomiju **Amartya Sena**, **Josepha Stiglitz** i **Paula Krugmana**, kao ni mnogih drugih istaknutih svjetskih intelektualaca, ni njihove učestale opomene o štetnosti neoliberalizma po male ekonomije, ne dopiru do svijesti prvih, drugih, trećih ni inih potpredsjednika Vlade RH. Dok Stiglitz upozorava svijet na apsolutističku ideologiju i imperijalističku praksu MMF-a, kojima Fond uništava nacionalne ekonomije zahtijevanjem od nacionalnih Vlada da omoguće "slobodan" protok kapitala. Vlade trebaju omogućiti pljačkaškome kapitalu da u posnulim ekonomijama, nakon što su preuzeli potpunu -monopolsku- kontrolu nad finansijskim, komunalnim i energetskim sektorom, te podigli cijene komunalijama, energentima jednako kao i kamatne stope, naposljetku uguše i preostala poduzeća čija vrijednost na "slobodnome tržištu" slobodno pada, kako bi ih otkupili za poslovični **Sir Oliverov** sitniš. I dok se socijalna situacija u tim državama (u Grčkoj, Španjolskoj, kao i u Hrvatskoj, Srbiji, BiH...) dramatično pogoršava, osiromašeno stanovništvo ostaje bez posla, bez zdravstvenog osiguranja, bez domova, istodobno transnacionalni kapital ohrabruje i pomaže totalitarnim pokretima da preuzmu vlast i kontrolu nad medijima, ukinu sindikate i političke stranke, dakle ukinu demokraciju i uvedu političku, vojnu i policijsku diktaturu, riječju Fašizam! Jer diktatura korporativnoga kapitala je ideolojski sukladna

svakom obliku totalitarizma od **Mussolinijevog** fašizma, **Hitlerovog** nacionalsocijalizma, Južnoafričkoga apartheida, južnoameričkih fašističkih vojnih hunti, sve do vjerskoga fundamentalizma katoličke Crkve i muslimanskih talibana.

Toliko o zaista "nevidljivoj ruci" dopingiranoga svjetskog tržišta u koje se sekta neoliberalnih ekonomista zaklinje.

Kada je **Račanova** koalicija preuzela vlast, javnost je očekivala bitne promjene u sustavu vlasti - njegovo konačno utemeljenje na socijaldemokratskim načelima te jačanje i razvijanje socijalne države. Umjesto toga Vlada je nastavila s neoliberalnom ekonomskom politikom (a to neoliberali uporno odbijaju priznati): smanjila je radnička prava, snizila primanja učiteljima i profesorima, potrošila 87 500 000 000 (87,5 milijarda!) kuna za sanaciju banaka

(*Dubrovačke, Komercijalne, Croatia, Županjske, Glumine, Riječke,...*), a da nije niti pokušala identificirati ratne profitere -koji su iz hrvatskih banaka, bez ikakve kontrole, šleperima odvozili mrske dinare u "inozemstvo", ondje gdje su ti dinari još bili u regularnom opticaju - jednako kao ni trgovce oružjem i humanitarnom pomoći, privatizacijske i pretvorbene menadžere te njihove političke i financijske ortake, niti je pokušala otkriti gdje je sav taj novac nestao. Prema izvješću Hrvatske narodne banke iz 2002. godine, od 1992. godine 22 banke u državnome vlasništvu izdale su preko 29 tisuća(!) menadžerskih kredita (u vrijednosti od 1,5 milijarde kuna) za kupnju dionica i udjela u preko 400 poduzeća, zajamčenih budućim vlasništvom nad kupljenim firmama. Popis korisnika tih kredita (pripadnika svih boja političkoga spektra!), kao i direktora banaka koji su te kredite odobravali, do danas je ostala jedna od najbolje čuvanih tajni. Time je započela kriminalna pretvorba i privatizacija, popularno nazvana tajkunizacijom. Većina kredita kojima je izvedena lopovska privatizacija društvenih poduzeća nije nikada vraćena, a većina tih poduzeća ciljano je uništavana i uništena. Prema procjeni Svjetske banke u samo 50 posto poduzeća društveni je kapital umanjen za četiri milijarde njemačkih maraka, a nad 22 posto poduzeća obavljen je stečaj: *Jedinstvo, Torpedo, Rikard Benčić, Jugolinija, Nada Dimić, Kamensko...* 370 tisuća radnika izbačeno je na ulicu ili potjerano u prisilnu prijevremenu mirovinu, čime je broj umirovljenika dramatično porastao, a mirovine prepolovljene s 80 posto prosječne plaće na današnjih četrdesetak posto.

Tu rijeku sifoniranoga novca ne može, poput kraške ponornice, progutati šuplje podzemlje, već ono kriminalno, umreženo međunarodnim praonicama novca financijske oligarhije. U međuvremenu se to podzemlje nadzemljilo i prizemljilo u vilama s bazenima, dvorcima okruženim lovištima i utvrđenim palačama vidljivim svima, osim korumpiranim državnim organima gonjenja, poreskim, policijskim, tužilačkim i pravosudnim službenicima. "Tko je jamio, jamio..."

Omrznuti komunisti narodu su ostavili potpuno društveno vlasništvo nad bankama i osiguravajućim zavodima, energetskim i industrijskim postrojenjima, telekomunikacijama i medijima, vodoprivredom, šumskim bogatstvom, poljoprivrednim kombinatima, željeznicom, zračnim i morskim lukama, brodskim kompanijama, hotelima, odmaralištima, uz vanjski dug od oko 5 milijardi dolara, oko 6 posto nezaposlenih i oko 700 000 umirovljenika. BDP SRH po glavi stanovnika 1990. godine bio je ispred svih gospodarstava tzv. istočne Europe osim Slovenije, s minimalnim socijalnim razlikama, bez beskućnika i bez redova pred kontejnerima za smeće. Dobro vođena "tranzicija" (čitaj: neoliberalno-nacionalistička kontrarevolucija) je najprije perfidno zanijekala postojanje društvenoga vlasništva, a zatim je najprofitabilnije dijelove gospodarstva rasprodala (telekomunikacije, INA, farmaceutska industrija), kriminalnom pretvorbom pokrala, namjerno uništila te privatizirala, astronomski povećala vanjski dug na 60 milijardi dolara (samo glavnica duga!), s tendencijom daljnjega rasta, utrostručila postotak nezaposlenih, povećala broj umirovljenika za tri četvrtine. Dvadesetina (5 posto!) stanovništva na račun se ratnoga profiterstva, menadžerskih kredita te kriminalne pretvorbe i privatizacije (enormno) obogatila (uštedjela je do kraja 2011. godine 21,7 milijarda eura ili 164 milijardi kuna na legalnim bankarskim računima, a koliko je novca otplivalo na Bahamske i ostale otoke ne zna se!), dok je trećina stanovništva potpuno osiromašila i toliko se zadužila da je pred bankrotom, a još toliko obitelji žive gore nego prije osamostaljenja RH.

Mafiju, koja postoji samo zato da na različite načine otima ogromne količine novca s tuđih računa, se može efikasno razotkriti, suzbiti i pobijediti samo jednom metodom, kao što su u prošleme stoljeću u Italiji učinili ubijeni suci **Giovanni Falcone** i **Paolo Borsellino**, praćenjem traga novca. Stoga je premijer **Mario Monti** ukinuo *tajnost* bankarskih računa i ograničio gotovinsko plaćanje na 1000 eura, (taj bi iznos u RH trebao biti upola manji). Sve plaćanje obavlja se putem bankarskih računa, kreditnih i debitnih kartica koje simultano prati moćni superkompjuter (nazvan *Serpico*) ministarstva financija,

koji obrađuje 22 000 operacija u sekundi, 24/7. U njemu je baza podataka o ukupnoj imovini svih talijanskih državljana, podaci o prijavljenome dohotku u zadnjih pet godina, o tekućim i žiro računima, o policama osiguranja, o plaćenom PDV-u, o vlasništvu nad nekretninama, dionicama, vozilima, čamcima, jahtama, vezovima u marinama, helikopterima i avionima, o plaćenju carini, o troškovima školovanja djece u privatnim školama, o komunalnim računima za kabelsku televiziju, o troškovima mobitela, Interneta, struje, vode, plina, čak i o članarinama u sportskim klubovima. Na taj je način moguće pratiti odgovara li potrošnja poreskih obveznika prijavljenome dohotku, a ondje gdje su odstupanja velika, kompjuter simultano obavještava porezne inspektore na terenu. Već u prvoj je godini takvim nadzorom naplaćeno preko deset milijarda eura neprijavljenoga poreza...

Utjecaj na političko-pravnu sferu

Sabor RH, Predsjednik vlade RH, Ustavni sud RH i Predsjednik RH ne samo da ne poštuju Ustav RH, nego ga svojim odgođenim djelovanjem i ne-djelovanjem relativiziraju, čime neposredno ugrožavaju ustavni poredak RH podržavajući tradiciju antidemokratskih i anticivilizacijskih vrednota nametnutih klerikalizmom. Stoga nestaje ono političko, bitno određeno čovjeka i građanina, nauštrb ekonomskog i ideologijskog, odnosno nacionalnog i vjerskog određenja čovjeka. Politika prestaje služiti građanima, građani postaju podanicima u službi političara.

Zoran primjer takvog postupanja **Milanovićeve** Vlade RH jest propuštanje rijetke prilike da se uštede milijarde kuna godišnje reformom temeljne mastodontske arhitekture hrvatske države, promjenom njenoga političkog i teritorijalnoga ustroja, tj. izbornoga sustava te lokalne uprave i samouprave, koji sada u većini slučajeva služe interesima političke kaste, a ne građanima. To je tragičan primjer nesposobnosti političara "kukulele" koalicije, koji u osam godina oporbenoga saborskoga logorovanja i druženja nisu uspjeli osmisлити ni jednu bitnu reformu kojom bi se racionalizirao i pojeftinio teritorijalni i politički ustroj RH. Zato je ova Vlada za manje od godinu dana uspjela povećati državni dug za 19,4 milijardi kuna, što je dvostruko više od ukupnog zaduživanja Račanove vlade u 4 godine mandata! Najjednostavnija, najjeftinija, najefikasnija i najbrža promjena jest vraćanje teritorijalnoga ustroja općina i gradova na stanje od 1992. godine, uz manje korekture za one općine koje su se pokazale uspješnim. Ta reforma građane ne bi ništa koštala, ne bismo se čak ni trebali zadužiti ni na vanjskome ni na unutarnjem bankarskom tržištu (no tada nitko ne bi mogao staviti mito u svoj džep). Podsjećam da je RH tada imala samo 101 općinu uz Grad Zagreb (s dodatnih 14 općina), no HDZ, ponajprije u svrhu osiguranja sinekura svojim članovima, u Saboru donosi Zakon o područjima općina, gradova i županija te zasniva 418 općina i 68 gradova. Uskoro im ni to im nije bilo dovoljno nego su navedeni zakon mijenjali još dvadesetak puta te šezdesetak općina promovirali u status grada, čime je došlo do inflacije malih i skupih općina i gradova (127) te 20 županija. Po zakonu status grada mogu imati naselja s više od 10 tisuća stanovnika, no od navedenih 127 gradova čak ih 58 ne ispunjava ni taj kriterij. HDZ-ova reforma je broj zaposlenih u gradskim upravama, ustanovama i komunalnim poduzećima od 1992. godine povećala za pedesetak posto, u općinskim ustanovama za 75 posto, dok se u županijama broj zaposlenih gotovo udvostručio. Danas je u lokalnoj samoupravi zaposleno oko 700 00 ljudi, od čega dvadesetak posto u tijelima općina, gradova i županija (sinekure predstavnika svih političkih stranaka!), dok su ostali u komunalnim poduzećima i lokalnim ustanovama. Da, reče bard: "to je ono što ruku ustavlja i čini da je nevolja dugovječna...!"

Istovremeno u mnogim općinama i gradovima roditelji ne mogu zbrinuti djecu u dječje jaslice ili vrtiće (tragičan je slučaj primjer Hrvatske Kostajnice gdje zaposleni u vrtiću deset mjeseci ne primaju plaću), loše opremljene osnovne škole rade u više smjena, nema javnih knjižnica, srednjih škola, organizirane socijalne skrbi, ambulanti, a kamoli bolnica. Općine i gradovi nisu u stanju financirati navedene osnovne djelatnosti jer nisu financijski samoodržive niti imaju kadar dovoljno stručan da se pozabavi razvojem, pa većina (tih općina i gradova) više od polovine prikupljenih sredstava troši na materijalne rashode (luksuzne automobile) i na plaće zaposlenih, te neće imati ni lipe vlastitih sredstava za sufinanciranje EU projekata u iznosu od 15-20 posto ukupne vrijednosti projekta. Već danas država subvencionira većinu lokalnih uprava s oko 2 milijarde kuna godišnje, a čak i onima koje se samofinanciraju uplaćuje dodatnu "pomoć za izravnaje". S tako usitnjenom i slabo kvalificiranom lokalnom upravom i samoupravom RH neće biti u stanju pripremati projekte, pratiti izvršenje projekata te kontrolirati utrošena sredstva iz EU strukturnih i kohezionih fondova, koji bi trebali postati najsnažnijim motorom razvoja u sljedećemu desetljeću. Kontrola dosadašnjih projekata financiranih iz EU fondova utvrdila je brojne greške, nepravilnosti i prijevare, te se već primljena sredstva moraju

vratiti. A iza nekih od takvih projekata stoji državna administracija! Tako ćemo po drugi put - nakon učlanjenja u NATO, kad se hrvatskoj privredi obećavalo ugovaranje velikih poslova s članicama NATO saveza od čega se nije ostvarilo skoro ništa. No zato RH troši milijarde kuna na financiranje mirovnih misija širom svijeta te će umjesto države primatelja novca postati država uplatitelj, odnosno članstvo u EU će donijeti više štete nego koristi. No, za to nam nisu krive EU, MMF, Svjetska banka te ostale međunarodne financijske i političke institucije i organizacije, nego korumpirana i nesposobna, no podobna politička klasa, koja svoje sudjelovanje u vlasti pretvara u priliku za besramno osobno bogaćenje, a ne za rad na razvoju i političkom djelovanju u korist javnoga dobra. Jedno je sofisticirana teorija (narodski "što bi bilo, kad bi bilo"), a drugo hrvatska korumpirana praksa: od "**Rončevićevih**" kamiona (desetine milijuna kuna) do (ne-daj-Bože) ratnih aviona (stotine milijuna eura!).

Umjesto vraćanja na već iskušeno teritorijalno ustrojstvo Republika Hrvatska je u reformi lokalne uprave i samouprave mogla primijeniti i teritorijalni preustroj predložen u studiji Ekonomskog instituta u Zagrebu iz 2011. godine, po kojemu bi se 20 županija svelo na sedam regija, ukinule općine s manje od 2000 stanovnika, kao i gradovi s manje od 10000 stanovnika, a velikima bi se smatrali gradovi s više od 35 tisuća stanovnika. Posebno je zanimljiv danski model kojega predlaže Udruga gradova, po kojem bi umjesto sadašnjih 127 RH imala samo 28 gradova koji broje više od 20 000 stanovnika, što je minimalni broj stanovnika jedinice lokalne samouprave potreban za njezinu financijsku održivost i stručnu funkcionalnost. Kraljevina Danska (5,4 milijuna stanovnika), koja je, osim po broju stanovnika i po površini i po konfiguraciji teritorija (s 93 nastanjena otoka) usporediva s Hrvatskom, za reformu regionalne i lokalne samouprave trebala je gotovo pet godina. Prije reforme Danska je imala 14 okruga, koje su reformom sveli na pet regija kojima upravljaju regionalne skupštine od 41 člana. Broj lokalnih samoupravnih jedinica su od 275 smanjili na 98, a vlastima općina s manje od 20 000 stanovnika prepušteno je da sami izaberu kome se žele pripojiti.

Izborni sustav

Krajnje je vrijeme da se, osim teritorijalnoga ustroja, u pitanje dovede i cjelokupni politički sustav i izborni zakon koji proizvodi nakaradno "demokratski" izabrane predstavnike te dovodi do razvoja čiste partitokracije, a ne demokracije. Partijska nomenklatura na vrhu hijerarhije na izbornim listama, politički inženjering ("gerrymandering"), birokratiziranost državne uprave, trajno neodgovorno ponašanje i djelovanje samovoljne vlasti, kapilarna korupcija, nepotizam i podaništvo - riječju: partitokracija - u velikoga broja hrvatskih birača izazivaju osjećaj nemoći, apatiju i gađenje. Nemamo razloga vjerovati da su takvim postupkom izabrani narodni predstavnici uvijek/većinom/često donosili najbolje moguće odluke. Jer da su zaista to činili bismo li se danas nalazili usred sve siline ekonomskih, političkih, socijalnih, obrazovnih, pravnih, međunarodnih i ostalih problemima, koji nas guše? Možda upravo zato većina građana više ne vjeruje predstavnicima etabliranih političkih stranaka ("crvenih, zelenih, žutih, plavih, sivih, crnih i ostalih vragova") koji im se nude na političkoj pijaci (pa izabraše **Keruma!**), jer je nakon svih dosadašnjih parlamentarnih i lokalnih izbora jasno da izabrani zastupnici predstavljaju ponajprije interese svojih (tajnih) financijera-ortaka (na što primjerice ukazuju ekološki i ekonomski problematični projekti poput termoelektrane *Plomin C* na ugljen i hidroelektrane *Ombla*, ilegalnih odlagališta otpada, i mnogih drugih) potom one svojih obitelji pa svojih stranaka, a opće interese samo onda kad ovi nisu u sukobu sa svima prethodnima.

Povećana anemičnost glasačkoga tijela na mnogim političkim i lokalnim izborima širom Europe navodi političke teoretičare i praktičare na promišljanje atraktivnih promjena u izbornim zakonima, koje bi privukle razočarane i nezainteresirane birače, kako se ne bi ponovio slučaj od 90 posto apstinencije na izborima za vijeća mjesnih odbora Rijeke ili Đakova. Imaju li takvi izbori više uopće smisla? Nije li sama bit predstavničke demokracije time dovedena u sumnju? Ideja predstavničke demokracije - po kojoj izabrana politička većina dobiva ustavom ograničeni mandat vladavine nad manjinom - pretvorila se, nakon sumraka ideologija i sutona političkih stranaka, u svoju suprotnost, u vladavinu manjine nad većinom. U vladavinu manjine koja, poput mafijске partitokracije, zemlju "uspješno" vodi u vječno dužničko ropstvo i neokolonijalizam (čime se donedavni Prvi potpredsjednik hvalio, kao svojim velikim uspjehom!), narod u sve dublje siromaštvo i beznađe, a naciju u izumiranje. Možemo li takvu vlast smatrati demokratskom, ako je ona to samo formalno, tj. prema izornoj proceduri, ali je po načinu imenovanja raznih podobnih dužnosnika sličnija oligarhiji?

Da bismo demokraciji vratili izvorni smisao trebalo bi za početak "prekrojiti" političku i izbornu mapu Hrvatske u pet zemljopisnih i povijesnih regija, kao što su neke stranke i neki politolozi već predlagali (od 800 000 do 850 000 stanovnika) s po 25 izabranih saborskih zastupnika prema čistome

razmjernom sustavu, uz izborni prag od 4 posto. Na taj bi se način broj saborskih zastupnika približio broju (120) saborskih zastupnika izabranih u Saboru 1992. godine, a sastav bi Sabora stranačkom strukturom bolje odgovarao stvarno izraženoj narodnoj volji na određenome cjelovitome prostoru. Biračima bi trebalo omogućiti da na listićima osim stranke izraze i svoju preferenciju u pogledu kandidata, čime bi se bitno smanjio utjecaj stranačkoga vodstva, a povećao utjecaj birača. Također bi trebalo zabraniti predizborne koalicije, čime bi birači neposredno birali stranke, liste i osobe na slobodnim izborima, a koalicije bi se oblikovale nakon izbora, među izabranim zastupnicima.

Na istome bi se prostoru izabrala i područna skupština od maksimalno 45 zastupnika, čime bi se ukupan broj područnih -sada županijskih zastupnika- smanjio s oko 1 000 na njih 225.

Kada bi Vlada predložila da se broj lokalnih uprava vrati na stanje od 1992. godine, ili pak predložila bilo kakav teritorijalni preustroj kojim se smanjuje broj jedinica lokalne i područne uprave za dvije trećine do tri četvrtine, a broj vijećnika u općinskim, gradskim i regionalnim skupštinama za trećinu, godišnje uštedjela bi barem 2 milijarde kuna na plaćama i materijalnim troškovima. Posebno bi uštedjela pretvaranjem lokalnih moćnika -načelnika, gradonačelnika i mnogobrojnih šefova- u šalterske činovnike s prosječnom plaćom. Lokalna bi uprava na taj način ne samo znatno pojeftinila, nego bi i značajno financijski ojačala te poboljšala administrativne sposobnosti zaposlenih (a to bi povećalo njenu apsorpcionu moć, koja je sada vrlo niska) pa bi bila osposobljena za obavljanje svih svojih zadataka i funkcija. Područna bi uprava pak bila sposobnija za pripremu, financiranje i nadzor projekata za koje može tražiti sredstva iz strukturnih i kohezionih fondova EU-a, a to bi pokrenulo učmalo gospodarstvo, povećalo zapošljavanje, podiglo društveni standard građana, probudilo nadu u bolju budućnost, smanjilo pesimizam građana i iseljavanje iz domovine, te eventualno povećalo i natalitet. U nastojanju da kvalitetne kadrove zadrži u zemlji te bitno podigne kvalifikacijsku strukturu kadrova u javnom i državnome sektoru, potrebno je - po uzoru na EU koja posao regrutiranja kvalitetnoga kadra prepušta EPSO i njegovome sustavu ispita- uvesti slične ispite znanja i sposobnosti za rad u javnoj upravi i državnim službama, na hrvatskom i barem na jednome stranome jeziku. Isti bi ispit trebali proći i svi sada zaposleni djelatnici u tim službama, te bi potom trebalo obaviti preraspodjelu radnih mjesta sukladno pokazanome znanju i sposobnostima, a ne podobnostima po volontarističkim kriterijima. Nitko tko ne prođe taj ispit ne bi smio raditi u javnome i državnome sektoru, a oni koji prođu bili bi klasificirani na jedinstvenoj državnoj listi s koje bi se jedino moglo zapošljavati u tim službama. To što je za zapošljavanje u EU normalna procedura, koju je do sada prošlo na tisuće kandidata iz RH-a i na stotine tisuća kandidata iz preostalih 27 zemalja, za hrvatsku bi političku kastu bio scenarij strave i užasa, dok bi za narod to bila revolucija, odnosno preporod u pravome smislu riječi. Ubrzo bi politička kasta bila rasformirana, a namjesto nje bismo u javnome i državnome sektoru imali pravu intelektualnu i poslovnu elitu, primjerenu složenim tržišnim izazovima i sofisticiranim tehnološkim zahtjevima 21. stoljeća i članstvu u EU - oni su ti koji bi svojim znanjem, kreativnošću i inteligencijom preporodili zemlju. Mladići i djevojke prepoznali bi da im vrijednosti rada, znanja i poštenja omogućavaju život vrijedan življenja i u vlastitoj zemlji, te im inozemstvo ne bi predstavljalo izlaz za spas od hrvatske (sve tjeskobnije) noćne more. Optimizam bi prevladao pesimizam i beznađe koji ljude navode na traženje krivaca za takvu situaciju u prošlosti te osvetu protiv njih, a premalo se bave planiranjem budućnosti koju sada ne vide na mračnome obzorju.

Sada Republikom Hrvatskom ne vlada ni Vlada, ni Sabor, ni njezin Predsjednik, već transversalna umrežena ortačka oligarhijska kasta, koja sponzorira (reketira!) javne medije, političke stranke i njihove glavešine - na to ukazuje i afera "hrvatski Watergate". Ta je transversala majka svih korupcija, ona je univerzalna praonica novca svih regionalnih mafija koje godišnje obrću milijarde kuna, eura, dolara (bez poreza, naravno!) narkomafije, švercera oružjem, trgovaca ljudima, duhanske mafije, ekološke mafije, graditeljske mafije, energetske mafije, farmaceutske mafije, turističke mafije... A svima je njima pokrovitelj politička i financijska oligarhija.

U tom smislu RH ima samo apstraktni, virtualni suverenitet, a bitne se odluke donose u financijskim centrima moći! Nekad su to bili Stambol, Pešta, Beč, Rim, Beograd, Turci, Mađari, Srbi, Austrijanci, Talijani. Oni su simbolizirali paradigmatičan lik okupatora, narodnog neprijatelja, haračlije, krvoloka, ali i os oko koje se narod okupljao i iz nje, poput čestica iz Higgsovog bozona, dobivao energiju kojom je iz tmine neslobode porodio ideju nacionalnoga oslobođenja, svojim je herojskim djelima povijesno ozbiljio te izgradio nacionalnu državu. Financijski centri moći koji danas vladaju svijetom su difuzne,

transnacionalne institucije: Wall Street, MMF, Svjetska banka, ECB, Goldman Sachs, Moody's, ... riječju korporativni kapital koji otvara ili zatvara slavine na međunarodnim tijekovima novca, kao što Rusi ili Ukrajinci kontroliraju protok cijevima svojih naftovoda i plinovoda bez kojih Europa više ne može opstati. Europa je bolesnik na aparatima, no nije bolesnik taj koji treba aparate, već aparati trebaju bolesnika.

Samo intelektualni slijepci ne vide da je nacionalno pitanje uvijek bilo dobro zakamuflirano klasno pitanje. Turski su, mađarski ili srpski žandari jednako žestoko gazili sve redom, pa i pripadnike svoga naroda, a jednako tako i pripadnici današnje oligarhijske kaste ne pljačkaju druge narode, nego svoj vlastiti: Hrvati hrvatski, Srbi srpski, Mađari mađarski narod. Zanimljiva je činjenica da narodi mirnije trpe pljačkanje i nepravdu koju čine pripadnici vlastitoga naroda, nego kad ih čine stranci. Tranzicija (liberalno-nacionalistička kontrarevolucija) je mnoge narode dovela u stanje unutrašnje okupacije i neokolonijalizma. Spoznaja je ta, nažalost, *post festum* - ona je sumrak uzletjela Minervina sova. Vlada za teritorijalni i politički preustroj nema političku podršku koalicijskih klijentelističkih stranaka, koje u postojećem ustroju mogu osigurati feudalne sinekure tisućama lokalnih moćnika, umreženih s brojnom rodbinom i kumovima, prijateljima njihovih prijatelja i njihovim poslovnim partnerima. O HDZ-ovoj umreženosti sudovi raspolažu tisućama stranica dokaznog materijala, no osvrnimo se i na umreženost nekih pripadnika vladajuće nomenklature. Milanović je "prijatelj" **Hrvoju Vojkoviću**, onom istom od kojega 2008. godine slučajno kupuje stan povlaštenim bankarskim kreditom od 290 000 eura - zbog čega je danas u sukobu interesa - a kojem u rujnu 2012. godine (ponovo slučajno) opravdava višemilijunsku otpremninu iz *Croatia osiguranja* pravničkom mudrošću: "pacta sunt servanda", što za učiteljice, medicinske sestre i ostalu služinčad naravno nije slučaj. Zbog sličnog stambenog kredita dobivenog pod povoljnijim uvjetima od onih za ostale građane je njemački predsjednik **Christian Wulff** u proljeće 2012. godine podnio ostavku. Milanović neće, ta on nije demagog...

Josipović, "prijatelj" **Marko Vojković**, ne onaj iz "iz prve strofe", ne bi li se ispleo iz mreže zvane *Zamporion* upleo se u vlastitu mrežu bačenu na predstavnike srpske zajednice u RH. Linić je "prijatelj" dobro umreženome magnatu **Ježiću**, dok su mnogi općinski i regionalni "barba Luke" prijatelji kome treba. A svi su oni časni ljudi, "ugledni" članovi društva, "stupovi društva"... Milanović brine o tome da ne zakine prijatelje iz "srednje klase" kojoj i sam pripada: branitelje, političku elitu, vojno-policijsko-obavještajni aparat. Ne brine o radnicama i radnicima *Kamenskog*, *Gredelja* i brodogradilišta, ne brine o radnicima RIZ-a na koje neznan netko iz njegove Vlade šalje naoružane zaštitare, ne brine o učiteljima i profesorima, ne brine o tome da roditelji malene djece imaju kvalitetne jaslice, vrtiće i škole. Ne brine o tome da umirovljenici koju su čitavog života radili i izgradili ovu zemlju mogu dostojanstveno živjeti, plaćati režije, kupovati hranu i lijekove, već ih i on pušta da duboko razočarani, izmučeni, bolesni, prevareni i opljačkani napuštaju ovaj svijet.

Nova pravdnost ove države očituje se u "ozbiljnijem" djelovanju pravosuđa, koje troši desetine tisuća kuna u svrhu brzoga i primjerenoga kažnjavanja bivše MUP-ove glasnogovornice **Aleksandre Ljube**, koja je svoj položaj "zloupotrijebila" i državni proračun oštetila za 6 000 kn, te dobila kaznu od osam mjeseci uvjetnoga zatvora, dok je za hladnokrvno ubojstvo trinaestero srpskih ratnih zarobljenika trebalo dvadeset godina da utvrdi da srpski život u RH vrijedi manje od četiri mjeseca zatvora!

Ona se također očituje u današnjoj nekorumpiranoj, ali nedovoljno zaposlenoj policiji koja će strogo i pravredno "identificirati, otkriti, transferirati" i globiti svakog ubogog, bosog i gladnog prosjaka od 7 do 77 godina, i bez ruku, i bez nogu, i slijepog, i bolesnog, i nezaposlenog i beskućnika, pri čemu će se dotični morati umiljato, s velikim udivljenjem i beskrajnim poštovanjem, klanjati te sa zahvalnošću ljubiti ruke predstavniku narodne vlasti kako se ne bi uvalio u još veće nevolje. Policija, poput katoličke Crkve, smatra da su socijalni problemi zapravo čudoredni, te da će uspostavljanjem policijske države uspješno rješavati ono što socijalna država nije u stanju. Hrvatskoj je policiji ispod časti baviti se krupnim organiziranim kriminalom i mafijom, ona se herojski sakrila u žbunje i strpljivo čeka da im se nesretnici sa slabim mjehurom pomokre po glavi ili da ulove siromašne seksualno aktivne građanke i građane koji si ne mogu priuštiti ni hotelsku sobu (a kamoli vlastiti stan), e da bi opravdali svoje brojne privilegije i visoke povlaštene mirovine popunjavanjem državnoga proračuna. Hrvatska policija, s nekoliko stotina policijskih velikodostojnika-generalata, nije uspjela u proteklih dvadesetak godina "identificirati, transferirati i uhititi", nijednoga (!) od terorista koji su minirali gotovo tri tisuće partizanskih spomenika, u zrak dizali automobile, kafiće, restorane, grobne spomenike... Jednako kao ni ubojice brojnih politički i/ili nacionalno nepodobnih osoba, od kojih je najstranotniji slučaj ubojstva branitelja **Milana Levara**. "Elementary, **Watson**", rekao bi čuveni detektiv, jer teroristi

ne zatvaraju sami sebe. Ova je i ovakva policija po tome najnesposobnija na svijetu - nema riješen nijedan od tri tisuće slučajeva, a da nitko u policiji nije zbog toga degradiran, smijenjen ili kažnjen! To nije sramotno samo za nesposobne policijske službenike, nego i za sve ministre unutrašnjih poslova, ravnatelje policije i predsjednike Vlade, koji ne samo da su takvo nedjelovanje dopuštali, nego su istodobno mnoge nagrađivali i promovirali u više činove. Takvo nedjelovanje ne može biti slučajno, ono je proizvod hrvatskoga političkog sustava. To je prava slika Hrvatske u svijetu: mala država za velike zločine.

Milanović ne brine da ova država bude pravedna, slobodna, neovisna. On brine o tome kako zemlju uredno predati stranome kapitalu ("ta neće stranci odnijeti autoputove") i Crkvi ("Dajla ostaje u Hrvatskoj") na upravljanje, kako prodati sve što se može prodati (...imam dobru ponudu, prava sitnica...). Netko je već zaključio da je, po toj logici, najisplativije cijelu zemlju predati stranome kapitalu na upravljanje, kad već on to najbolje zna. **Hilary** je i javno izrekla da su (za dom) spremni, samo ih treba pozvati...

Milanović, kao ni njegovi prethodnici, ne brine o tome da ovaj narod opstane ni biološki (što dokazuje demografska statistika) ni duhovno (njegov je najveći duhovni domet citiranje *Biblije*, poput brižnog oca u kaubojskom filmu za postavljenim stolom pred nedjeljni ručak) ni obrazovno (kao što je već navedeno na više mjesta u tekstu) ni politički. Nije mu naime jasno da je on kao predsjednik Vlade RH dužan provoditi i štiti Ustav (kojega nikada ne citira) na kojemu se ona temelji, već kukavički ekvilibrira između zdravo razumskih narodnih poslovice i otrcanih demagoško-nacionalističkih fraza, između neoustaških nostalgičara i revizionista, kako bi se omililo ulici i naoružanim "kestenarima". Ne, Republika nije njegova briga.

Kao ni to da mu baze podataka raznih ministarstava nisu umrežene, a da su ista prenapučena nekvalificiranim (ali podobnim) kadrovima, pa nema kadra koji bi bio kadar državnu imovinu u vrijednosti 60 posto BDP učiniti profitabilnom. Stoga svoje nekretnine država bagatelno iznajmljuje, a istovremeno unajmljuje skupe i nepotrebne poslovne prostore, ministarstva neracionalno i nenamjenski troše proračunska sredstva, kupuju preskupe automobile. Te spomenute "luknje" samo su neke od brojnih kroz koje nekontrolirano otječe novac poreskih obveznika, no one nisu (*of course*) značajne brige predsjednika Vlade, po funkciji najmoćnijeg i najodgovornijeg političara u RH. Njegova je briga da mu sadašnja ministrica socijalne skrbi i bivša ministrica pravosuđa, pripadnice srednje klase *per excellence*, mogu u sigurnome društvu predratnog montažera klima uređaja a poslijeratnog uglednog milijunaša, noću po skrivečki razgledavati najnovije modne krpice i obnavljati zavidnu im garderobu. To što gospođa ministarka ne zna koliko ima lažnih invalida, a koliko pravih nema primjerenu skrb, koliko starica i staraca čeka smještaj u domu, koliko ima sirotinje u Hrvatskoj i kako popraviti postojeće stanje, to se njega ne tiče.

Nije to njegova razina, jer njegova su razina **Tedeschi** i ostali **Glembajevi**.

Utjecaj na socijalno-radnu sferu

Umjesto zajedljivih retoričko-demagoških pitanja: "...gdje bi se trebalo rezati, zapitavši bi li rezove trebalo ostvarivati na subvencijama poljoprivredi, socijali ili mirovinama branitelja" (prema *Jutarnjem listu*), Milanović bi mogao upoznati poreske, socijalne, mirovinske, pravosudne i političke modele uspješnih država (poput nordijskih zemalja ili zemalja Beneluxa), koje financijska i ekonomska kriza nije niti okrnula, niti im je povećala nezaposlenost i emigraciju, a smanjila BDP, i stopu nataliteta, te potom preuzeti ono što odgovara našim potrebama i mogućnostima. U nordijskim su zemljama socijalne razlike između 20 posto najsiromašnijih i 20 posto najbogatijih najmanje (otprilike 1:4), viši je stupanj obrazovanosti te je i društvena pokretljivost najviša. Sve to zajedno bitno podize produktivnost i gospodarski rast, za razliku od zemalja gdje su te razlike i dvostruko veće, primjerice Grčke (1:6,2), Italije (1:6,7), Ujedinjenoga Kraljevstva (1:7,2), Portugala (1:8), SAD-a (1:8,5), dakle zemalja koje proživljavaju financijske, ekonomske, socijalne i političke tektonske poremećaje različitog intenziteta. U zemljama s manjim socijalnim razlikama dulji je očekivani životni vijek stanovnika (u RH je desetak godina kraći od onog u Nordijskim zemljama!), jer stanovništvo ima bolju zdravstvenu skrb, manji je postotak pretilih, manji je postotak duševnih bolesti, manje je ovisnika, do deset je puta manje ubojstava na milijun stanovnika (15:150), manje je ukupnoga kriminala te je i značajno manji postotak ljudi u zatvorima. Socijalna je država (*welfare state*) ondje efikasnija i štedljivija od onih neoliberalnih, koje za održanje društvenoga mira puno više financijskih sredstava troše na represivni državni aparat i na penalno-pravosudne ustanove nego za obrazovanje i socijalu. Sve te, i ne samo te, društvene pojave i procesi - kako potvrđuju istraživanja UN-a, UNICEF-a, OECD-a, Svjetske banke te

dvjestotinjak istraživanja različitih socioloških i politoloških instituta - ne ovise o veličini nacionalnoga bogatstva, već o stupnju društvene nejednakosti u pojedinim društvima.

Korporativni neoliberalizam oštro se protivi socijalnoj državi jer je jedno od njenih bitnih obilježja progresivna stopa oporezivanja za bogatije - najviši dohoci oporezovani su po stopi od 57 posto u Švedskoj, 52 posto u Nizozemskoj, 51,5 posto u Danskoj, 50 posto u Austriji i UK, 47,5 posto u Norveškoj (zanimljivo je da unatoč tome sve te zemlje imaju najviši kreditni rejting AAA!). On ne samo da preferira jedinstvenu poreznu stopu (*flat rate*), već zahtijeva da bogataši plaćaju manji porez od siromaha (kao u SAD-u)! Korporativni neoliberalizam u suvremenome svijetu predstavlja lice globalnoga, transnacionalnog kapitala koji poduzeća otvara ondje gdje mu donose profit, a zatvara ih gdje profitna stopa pada ili se posluje s gubitkom, potom otpušta radnike te kapital seli ondje gdje je profit veći u duljemu vremenskom razdoblju, zbog jeftinije radne snage, većega tržišta i drugih pogodnosti. Država pak državljanima ne može otpustiti ili preseliti iz Hrvatske u Singapur, Kinu, Brazil, Angolu ili Zambiju, kao što to čini kapital. Stoga to čine pojedinci, ali masovno: "Hrvatsku je samo u posljednje tri godine napustilo čak 32 500 ljudi". (*Večernji list*, 4.11.2012.)

Otpušteni radnici, žrtve fleksibilnoga radnoga zakonodavstva koji ne emigriraju, postaju socijalni slučajevi o kojima kapital ne želi brinuti, pače oni za nj i ne postoje - nezaposleni postaju društvenom odnosno državnom brigom. Država mora brinuti o opstanku naroda organiziranjem društvenih ustanova, od dječje skrbi, preko obrazovnoga, zdravstvenoga, socijalnoga i mirovinskoga sustava, jer za korporativni liberalizam sve je to suvišan trošak. Već je **Marx** pisao da je za kapital ideal proizvodnja bez plaćenih radnika, no tada ne bi bilo ni potrošača na tržištu pa ni profit ne bi mogao biti ostvaren. Rad i kapital međusobno su ovisni, ali globalizacijom i podjelom rada ta ovisnost postaje difuzna, ona se dinamički širi po cijelome svijetu. U svakoj se sekundi na umreženim svjetskim burzama transferiraju silne milijarde u svim valutama, a dionice i roba mijenjaju vlasnike brzinom svjetlosti. Korporativnome neoliberalizmu ili kapitalu općenito, zakonske su obveze prema radnicima, opstanak pojedinih naroda, kultura, civilizacija, državne granice i društvene potrebe smetnja, poput okova koje želi raskinuti i odbaciti. Odatle njegovo ucjenjivanje država zahtjevima za "fleksibilno" radno zakonodavstvo, smanjenje svih radničkih prava, snižavanje štoviše ukidanje poreza na profit, na dividende i na kamate, ukidanje progresivnih stopa oporezivanja kao i ukidanje oporezivanja bogatstva. Socijalne države, posebno nordijske zemlje, koje su opstanak naroda stavile ispred interesa gramzljivih bankara i bezobzirnih pljačkaških investitora, dokazale su time što su po mnogim kriterijima vodeće u svijetu, da narodu nije dovoljno da ima bilo kakvu državu (kao što naše domoljubne "državotvorne" stranke tvrde), nego da je za opstanak naroda (posebno maloga) bitno da ima pravedno uređene socijalne odnose, male socijalne razlike, visoku razinu socijalnih prava, progresivnu stopu oporezivanja i jeftinu državu.

Kraljevina Švedska sa svojih 9,5 milijuna stanovnika i 53.230 američkih dolara po glavi stanovnika, ima manje zaposlenih u Vladi i u ministarstvima (npr. Ministarstvo obrane ima 151 djelatnika, Ministarstvo zdravlja i socijalnih pitanja 325, a Ministarstvo obrazovanja i istraživanja 194) od Republike Hrvatske sa 4,3 milijuna stanovnika i 13,870 američkih dolara po glavi stanovnika, a njihovi ministri i djelatnici u ministarstvima nemaju nikakve posebne povlastice. Iako je svaka analogija rizična, ona ponekad i poučna: kad bi broj zaposlenih u ministarstvima RH u odnosu na broj stanovnika bio proporcionalan švedskome primjeru, tada bi ministarstva RH trebala bi imati upola manje zaposlenih, a kad bi taj broj bio proporcionalan BDP po glavi stanovnika tada bi broj zaposlenih iznosio tek jednu četvrtinu (25 posto) zaposlenih u švedskim ministarstvima. Može li si itko to zamisliti? Stoga ne iznenađuje informacija da je u Švedskoj, u zemlji s najvišim poreznim stopama za bogatije građane, jedna od najpopularnijih državnih ustanova *Skatteverket*, dakle Porezni ured (a u nas **Linićuraste** popularnost!), jer je švedski narod ponosan na njegov rad i na pravednu i poštenu distribuciju socijalnih prava. Emigracija zanemarivog broja najbogatijih u takozvane porezne oaze nije ni najmanje oštetila državni proračun, a još manje švedsko gospodarstvo. Jednako kao što to neće ni oporezivanje bogatih u Francuskoj. A u RH?

Umjesto smanjivanja prava radnika, rezanja prihoda medicinskim sestrama, učiteljima i profesorima te izgladnjivanja i eutanaziranja umirovljenika treba pod hitno/žurno/urgentno preustrojiti poreski sustav po uzoru na navedene zemlje, te bar djelomično preuzeti **Hollandovu** reformu plaća državnih službenika (snizio im je plaće za 25 posto, a poslanicima u parlamentu 33 posto). Primjer predsjednika Urugvaja **Josea Mujice**, koji je 90 posto svoje plaće podijelio sirotinji, naši političari sigurno neće slijediti jer nikako ne žele da ih se smatra demagozima. Za razliku od RH koja priprema zakon kojim će beskućnike uskoro trpati u prenapučene zatvore, spomenuti je urugvajski predsjednik predsjedničku plaću stavio upravo njima na raspolaganje. Demagog...

Dok se u nas državni službenici bahate najluksuznijim vozilima i feudalnim privilegijama, francuski je predsjednik Hollande državnim poduzećima ukinuo sva službena vozila (za Milanovića je i to primjerom demagogije) uz uštedu od 345 000 000 eura, dekretom je za 75 posto povećao je porez obiteljima čiji godišnji neto prihod prelazi milijun eura (u nas taj porez niti ne postoji, jer se štiti "srednji sloj" privatizacijskih tajkuna koji su opljačkano narodno blago rasporedili po rodbini i tazbini, već porez plaćaju pojedinci!). U RH obitelj s godišnjim dohotkom od pola milijuna kuna (poput obitelji predsjednika Josipovića ili predsjednika Milanovića) plaća jednak porez kao obitelj koja zarađuje upola manje! Iz ovih primjera možemo naslutiti zašto će siromašne obitelji biti sve siromašnije, a bogate sve bogatije. Jednima će skokovito rasti bogatstvo, a drugima dug. Siromašne obitelji (trenutno oko dvije petine s tendencijom rasta prema polovici stanovništva) obično preživljavaju na minimalnoj socijalnoj pomoći za nezaposlene, s jednom ispod prosječnom plaćom ili mirovinom (plaćajući komunalije, energente i hranu po istim cijenama kao i bogati), a bogati uživaju dvije ili više natprosječne plaće, povlaštene mirovine i ostale slasti vlasti i beneficija društvenog položaja. Sve to proizvodi i uvećava enormne socijalne razlike, multiplicira socijalne probleme koji vremenom prerastaju u zdravstvene, političke i demografske bombe. Povijest nas neuspješno upozorava na tragične posljedice takve politike, od Weimarske Republike do porasta fašizma i nacizma u današnjoj Mađarskoj, Grčkoj i Srbiji.

Dok Hollande ušteđenim novcem planira zaposliti 60 000 obrazovnih kadrova u javnim obrazovnim ustanovama, u nas i u javnim poduzećima koja posluju s gubicima gradonačelnici, ravnatelji nacionalnih parkova prirode i drugi bahato naručuju sve skuplja i skuplja vozila. U nas se i Crkva razbacuje državnim novcem za gradnju brojnih crkava i "dvorova od oniksa", dok za gradnju dječjih vrtića, škola, učeničkih i studentskih domova država novca nema. Napomenimo tek da je u Francuskoj Hollande prenamijenio potporu od 2,3 milijarde eura Crkvi za gradnju 4 500 državnih dječjih vrtića i 3 600 osnovnih škola. Je li i to demagogija?

Stoga bi preuređenjem postojećega socijalno neosjetljivoga poreskoga sustava trebalo barem 4 milijardi kuna godišnje prebaciti od imućnijih siromašnjijima kojima enormno - dosadašnje i buduće! - poskupljenje energenata, komunalija i hrane, kao i jedan od najviših PDV-a u svijetu, oduzima i posljednju nadu da će preživjeti. Umjesto sadašnjega nepravednoga sustava od 12/25/40 posto poreza na dohodak, po kojemu najsiromašniji kumulativno najviše plaćaju, trebalo bi od plaćanja toga poreza osloboditi sve one kojima primanja ne prelaze 2/3 (do 3 600kn) prosječne plaće, a zatim uvesti progresivan porez od 25 posto do 1,5 prosječne plaće (oko 7 100kn), 35 posto do 2,5 (oko 12 500kn) prosječne plaće, 45 posto do 3,5 prosječne plaće (oko 17 900kn), 55 posto preko 4,5 prosječne plaće (oko 23 300kn). Takvom preraspodjelom poreznog opterećenja za većinu bi se plaća bitno smanjila cijena rada, jer većina zaposlenih ima plaću manju od prosjeka. Tih 4 milijardi kuna "u čarapama i madracima" ili na vezanoj štednji na računima ili u dionicama u vlasništvu malog broja najbogatijih (s ušteđevinom u iznosu većem od 164 milijardi kuna!), i kad uđu u potrošnju uglavnom su okrenuta uvoznim sofisticiranim proizvodima visoke tehnologije u kojima domaća industrija sudjeluje u zanemarivom omjeru, ili pak na skupocjena putovanja širom svijeta te je multiplikativni faktor te potrošnje u povećanju BDP neznatan, dok je taj isti faktor značajan u prometu proizvoda široke potrošnje domaćega podrijetla koji su jedini trošak kojega si siromašni mogu priuštiti. Povećanje potrošnje tih proizvoda (koja već mjesecima dramatično pada) ubrzala bi se cirkulacija novca i nova proizvodnja (koja također sve više pada) kao i zapošljavanje, a smanjivali bi se dugovi građana, podigao standard većine stanovništva i (što je najvažnije!) probudilo optimizam, smanjilo iseljavanje i (eventualno) povećao natalitet. Ako se nekome čini da je 4 milijarda kuna malo za sve to, treba samo promijeniti perspektivu te pogledati učinke te promjene koja će tržištu ubrizgati 40 milijarda kuna, bez inflatornih popratnih pojava, s visokim multiplikativnim faktorom u sljedećih 10 godina.

Milanović je stoga u pravu kada kaže da živimo u slučajnoj državi, ili točnije državi slučaja, poput mjere njegove Vlade kojom se smanjuju prava učitelja i profesora iz TKU - mjera je to koju predstavnici neoliberalne ideologije (tj. financijska oligarhija) zahtijevaju od svih zemalja "u razvoju". Milanović se na uvođenje upravo te mjere osvrnuo u više navrata, no isključivo retoričko-demagoškim frazama poput: "Moramo se urazumiti, shvatiti da imamo koliko imamo, da se ne možemo dalje zaduživati da bismo otplaćivali ono što ne možemo isplaćivati i da sredstava nema", te pitao "...gdje bi se trebalo rezati: bi li rezove trebalo ostvarivati na subvencijama poljoprivrede, socijali ili mirovinama

branitelja", kao i: "To mi je bila jedna od najgorih stvari, ali morali smo to učiniti". Ne, niste to morali učiniti! Trebali ste, a niste, rezati privilegije oligarhijskoj kasti, iako je sva stručna, gospodarska i intelektualna javnost upravo to godinama tražila, ali se nijedna oligarhijska Vlada nije usudila dirati u privilegije vlastite kaste. Umjesto da umanjujete ionako skromne prinadležnosti učiteljima i profesorima (s kojima tobože suosjećate) trebali ste, a niste jer se niste usudili, uvesti reda u sumanuto trošenje povlaštene kaste.

Društvo koje institucionalno dijeli građane na povlaštene i izrabljivane, osim što uspostavlja privilegiranu kastu izdvojenu od većine obespravljenih građana, produbljuje socijalne razlike te postaje socijalno neosjetljivim, nepravednim po svojoj biti. Ta podjela osim što je protuustavna jer narušava ustavni poredak RH utemeljen na socijalnoj pravednosti, slobodi i jednakosti građana, protivna je i osnovnom etičkom učenju kršćanstva (što bi čovjek u zemlji u kojoj kršćani čine preko 90 posto stanovništva, a koji štreberski citira Bibliju trebao znati) prema kojemu su svi ljudi po sebi jednaki u Bogu i pred Bogom. Jer svi su ljudi braća i sestre u Kristu...

Rashodi za visoke povlaštene mirovine iz godine će u godinu rapidno rasti (na 10, 15, 20 milijarda kuna godišnje), dok se državni proračun već godinama ne može zatvoriti bez deficita od desetak milijarda kuna (što je blizu iznosa sadašnjih povlaštenih mirovina). Broj umirovljenih (pravih i lažnih) branitelja, kao i broj umirovljenih policajaca te pripadnika HV-a i HVO-a skokovito će se povećavati sve dok svih 500 000 registriranih branitelja ne bude umirovljeno, uz nekoliko desetaka tisuća ostalih povlaštenih umirovljenika, dok će uskoro nestati kategorija umirovljenih partizana, čija je "povlaštena" mirovina trećina braniteljske. Uskoro za plaćanje svih tih povlaštenih mirovina neće biti dovoljna ni dva državna proračuna!

Ceterum censeo, povlaštene mirovine koje već sada stoje oko 9 milijarda kuna godišnje treba ukinuti te namjesto iste kategorije uvesti primjerice kategoriju zaslužnih građana (primjer Ujedinjenoga Kraljevstva) koji bi za svoje posebne, zakonom definirane, zasluge bili nagrađeni iz novo uspostavljenoga fonda financiranoga namjenskim porezom potpuno odvojenim od sva tri mirovinska stupa. Osnovnu mirovinu svi bi dobivali prema istom zakonu, u ovisnosti o uplaćenim doprinosima. Nagradu zaslužnim građanima trebalo bi ograničiti na iznos polovice prosječne plaće iz prethodne godine, jer će inače upravo ti zaslužni građani biti skuplji od bilo koje okupacione sile u prošlosti. Hoće li ova ili bilo koja buduća Vlada išta od predloženog ozbiljiti? Neće! Jer politička će kasta radije dopustiti da propadne država i izumre narod nego da se odrekne svojih povlastica.

Srpski ratni zločinci koji su dali poklati preko osam tisuća mladića i muškaraca s namjerom da unište bošnjački narod u tome nisu uspjeli. Njima se po zapovjednoj odgovornosti sudi za genocid počinjen u Srebrenici. Hrvatskoj političkoj kasti uspjat će izvršiti genocid nad vlastitim narodom. Jer politička je kasta koja vodi hrvatski narod u posljednja dva desetljeća svake godine uspjela smanjiti broj stanovnika RH za po jednu Srebrenicu, no za taj zločin neće ni jedan političar biti niti suđen (po "zapovjednoj odgovornosti") niti osuđen. Štoviše, grade si spomenike svojatanjem zasluga za stvaranje hrvatske države, a to što prvi puta u svojoj burnoj povijesti hrvatski narod izumire, to ih se ne tiče. I koga se to ozbiljno tiče? Izgleda apsolutno nikoga!

Uostalom, ne kažu li da je i na *Titaniku* glazba svirala do posljednjeg trena.